

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 725/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Hargašom, Miletičova 23, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 22 CoE 104/2015 zo 16. septembra 2015, postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. Er 355/2001 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 22 CoE 104/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 22 CoE 104/2015 zo 16. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Er 355/2001 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 CoE 104/2015 (spolu ďalej len „napadnuté konania“).

V konaní pred všeobecnými súdmi prebiehalo exekučné konanie, v ktorom bola sťažovateľka spolu s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v postavení povinných. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že *„povinní vzniesli po doručení upovedomenia o začatí exekúcie u povereného súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] námietky zo dňa 09. 04. 2001...“*.

K priebehu konania pred všeobecnými súdmi sťažovateľka uvádza, že *„... konajúci súd dňa 14. 05. 2003 povinných vyzval aby v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. zaplatili súdny poplatok za konanie o námietkach voči exekúcii v lehote 7 dní od doručenia výzvy. No napriek tomu, že výzva bola povinným riadne doručená súdny poplatok povinní neuhradili, čoho následkom bolo Uznesenie č. k. Er/355/2001-24 zo dňa 24. 05. 2005 o zastavení konania. Proti tomuto Uzneseniu podala povinná II. [REDAKOVANÉ] dňa 14. 11. 2005 odvolanie z dôvodu nejasnosti okolo sporu a z dôvodu úmrtia manžela povinného I. [REDAKOVANÉ], ktorý zomrel dňa 18. 03. 2005.*

Odvolačí súd vec prejednal až v roku 2008, teda skoro 3 roky po pridelení veci zákonnému sudcovi dňa 29. 11. 2005 a následne dospel k názoru, že uznesenie súdu prvého stupňa nie je vecne správne nakoľko má za to, že smrťou povinného I. [REDAKOVANÉ] v priebehu exekučného konania, resp. pred vydaním napadnutého uznesenia došlo k strate jeho spôsobilosti byť účastníkom konania a v takom prípade mal súd prvého stupňa

postupovať podľa § 107 O. s. p. a posúdiť podľa povahy veci, či má konanie zastaviť alebo prerušiť, alebo či v ňom môže pokračovať. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie č. k. Er/355/2001-24 zo dňa 24. 05. 2005 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Medzitým ako bolo podané odvolanie povinnej II. [REDACTED] proti uzneseniu o zastavení konania o námietkach a rozhodnutím o odvolaní došlo v roku 2007 k vymoženiu pohľadávky v celkovej výške 379 895,- Sk (12 610,20 EUR), napriek tomu, že v konaní o námietkach nebolo o námietkach rozhodnuté.“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „[s] poukazom vyššie uvedené skutočnosti a prieťahy v konaní o námietkach, kedy o námietkach podaných ešte v roku 2001 nebolo až do roku 2015 právoplatne rozhodnuté, napriek skutočnosti, že povinní splnili svoj záväzok a peňažné prostriedky uhradili v prospech súdneho exekútora.

Vzhľadom na uvedené ako aj charakter súdneho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn.: Er/355/2001 je sťažovateľ presvedčený, že v tomto súdnom procese došlo na Okresnom súde Bratislava ako aj na odvolacom Krajskom súde v Bratislave k súdnym prieťahom čoho dôsledkom bolo, že exekučné konanie trvalo 14 rokov, pričom Súd týmto prieťahom napomáhal a vlastne takto tieto súdne prieťahy sám vytváral.

Navrhovateľ mal záujem, aby sa jeho vec pred súdom čo najrýchlejšie prejedнала, nakoľko ako uviedol, že nečinnosťou zo strany súdu stratil veľa času a zbytočnej námahy na prípravu a písaní sťažností týkajúcich sa exekučného konania, nemohol sa venovať tak rodine ako aj práci, čím prišiel, touto nečinnosťou zo strany súdu, resp. neúčastami zo strany odporcu o veľa hodín, peňazí, ako aj stratil veľa zo života čoho dôsledkom bolo nepochybne vážne zdravotné problémy, ktoré u sťažovateľa pretrvávajú.“.

Sťažovateľka voči napadnutému uzneseniu a postupu (nečinnosti) okresného súdu a krajského súdu namieta, že „[s]ťažovateľ napadnutým Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 09. 2015 č. k.: 22 CoE/104/2015 napáda postup a nečinnosť Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave, čo má za následok prieťahy v konaní vedenom pod sp. zn.: Er/355/2001 ako aj v odvolacom konaní na Krajskom súde

v Bratislave a tento postup považuje za rozporný so zákonom, na základe čoho podáva túto ústavnú sťažnosť.“.

Okresný súd uznesením sp. zn. Er 355/2001 zo 16. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okrem iného rozhodol tak, že exekúciu zastavil.

Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu odmietol a uznesenie okresného súdu v časti výroku o zastavení exekúcie potvrdil.

Krajský súd v súvislosti s odmietnutím odvolania sťažovateľky uviedol, že „[p]rávo podať odvolanie však patrí iba tomu účastníkovi konania, ktorému bola napadnutým rozhodnutím spôsobená ujma. Odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa teda nemôže podať ten účastník, ktorý týmto rozhodnutím nebol dotknutý na svojich právach.“, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Co 10/2008 z 31. marca 2009 a konštatoval, že „*napadnutým uznesením nebola povinnej I. spôsobená žiadna ujma na jej práve, resp. nebola dotknutá na svojich právach. Súd prvého stupňa zastavil predmetnú exekúciu v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. f), nakoľko mal z predložených listín za preukázané, že pohľadávka oprávneného bola v celom rozsahu uhradená.*“.

V súvislosti s výrokom o potvrdení uznesenia okresného súdu o zastavení exekúcie krajský súd uviedol, že „*sa plne stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, a to že pre zastavenie exekúcie exekučným súdom nie je podstatné, či finančné prostriedky povinných, uhradené súdnemu exekútorovi, boli následne vyplatené oprávnenému. Podstatnou skutočnosťou je, či si povinný svoj záväzok splnil a či uhradil peňažné prostriedky v prospech súdneho exekútora.*“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1./ Základné právo sťažovateľa v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo sťažovateľa na súdnu ochranu vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, právo sťažovateľa aby vec bola prerokovaná

bez zbytočných prietáhov zaručeného z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 1 ods. 1 Ústavy SR, Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 09. 2015 č. k.: 22 CoE/104/2015 ako aj nečinnosťou Okresného súdu Bratislava IV vedeného pod sp. zn.: Er 355/2001 a nečinnosťou odvolacieho Krajského súdu v Bratislave v konaní oprávneného: [REDAKOVANÉ] proti povinnému v 1. rade: [REDAKOVANÉ], v 2. rade: [REDAKOVANÉ] a v 3. rade: [REDAKOVANÉ] pre vymoženie sumy 115 219,- Sk s prísl. a trov exekúcie porušené bolo.

2./ Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1.500,- EUR.

3./ Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým

zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Sťažovateľka tvrdí, že krajský súd napadnutým uznesením porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v sťažnosti však neuvádza žiadnu relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu a rovnako v petite sťažnosti nežiada napadnuté uznesenie zrušiť. Na základe uvedeného, uplatniac materiálne chápanie ústavnosti, ústavný súd na základe obsahu sťažnosti ustálil návrh na rozhodnutie tak, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku nečinnosti okresného súdu a krajského súdu (porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote) a porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým uznesením.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu aj krajského súdu v napadnutých konaniach

Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza

zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote) to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že napadnuté uznesenie, ktorým sa napadnuté (exekučné) konanie právoplatne skončilo, bolo sťažovateľke doručené 8. decembra 2015. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (9. február 2016) už zjavne nedochádzalo k porušovaniu sťažovateľkou označených práv.

Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní, ktoré bolo pred doručením jej sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené, je zrejmé, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti na ústavnom súde bola už jej právna neistota odstránená a tvrdené porušovanie sťažovateľkou označených práv už netrvalo.

Z dôvodu, že v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, pretože konanie bolo právoplatne skončené, ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľka v súvislosti s jej tvrdením, že krajský súd napadnutým uznesením porušil jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v sťažnosti neuvádza žiadnu relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu a rovnako v petite sťažnosti nežiada napadnuté uznesenie zrušiť. Sťažovateľka bez ďalšieho tvrdí, že napadnutým uznesením boli porušené jej práva garantované ústavou a dohovorom.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej práv zaručených ústavou napadnutým uznesením, avšak texte sťažnosti neodôvodňuje, ako malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (argumentuje iba v súvislosti s porušením jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy), zároveň v petite sťažnosti nežiada o zrušenie napadnutého uznesenia.

Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti neodôvodňuje, v čom má spočívať ňou tvrdené porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, iba konštatuje, že „[n]apadnutým Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. 09. 2015 č. k.: 22 CoE/104/2015 a nečinnosťou ako aj postupom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn.: Er 355/2001 ako aj Krajského súdu v Bratislave v konaní oprávneného: [REDAKOVANÉ] proti povinnému v 1. rade: [REDAKOVANÉ], v 2. rade: [REDAKOVANÉ] a v 3. rade: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre vymoženie sumy 115 219,- Sk s prísl. a trov exekúcie bolo porušené právo sťažovateľa v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo aby vec bola prerokovaná bez zbytočných prieťahov zaručeného z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd a zároveň, že bol porušený článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom.“.

Absencia odôvodnenia návrhu bola dôvodom na to, aby ju ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Rovnaký nedostatok (absenciu odôvodnenia návrhu) vzhladol ústavný súd aj v tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto ju aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.3 K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy

Ústavný súd nepovažoval za potrebné vyjadriť sa k tej časti sťažnosti sťažovateľky, v ktorej nenamieta porušenie základných práv, ale porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom sú ústavnoprávne princípy Slovenskej republiky, a nie základné práva, o ktorých má ústavný súd právomoc rozhodovať v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016